

לקוטי תורה • פרשת שלח • מאמר 11

והיה לכם לציצית וראיתם אותו וזכרתם וגו' למען...

”והיה לכם לציצית, וראיתם אותו וזכרתם...”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/shelach/11](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/shelach/11)

1 והיה לכם לציצית וראיתם אותו וזכרתם וגו' למען תזכרו ועשיתם וגו'. הנה כנסת ישראל נק' כלה והקב"ה נקרא בשם חתן, כמ"ש ביום חתונתו זה מתן תורה וכתוב ביום ההוא תקראי אישי וגו'.

"והיה לכם לציצית, וראיתם אותו וזכרתם וכו'... למען תזכרו ועשיתם וכו'". כעת, כנסת ישראל נקראת כלה, והקדוש ברוך הוא נקרא חתן, כמו שנאמר: "ביום חתונתו" — זהו מתן תורה; ונאמר: "ביום ההוא תקראי אישי וכו'".

2 והענין כי הנה כתיב לזאת יקרא אשה כי מאיש לוקחה זאת שכנסת ישראל נק' בשם אשה ע"ש אש ה' והביאור הוא: נאמר "לזאת יקרא אשה, כי מאיש לוקחה זאת". כנסת ישראל נקראת בשם אשה על שם אש ה"א; כי בה' בראם ה' מוצאות הפה וברוח פיו כל צבאם שהוא מקור ומוצא הע"מ [העשרה מאמרות] שנברא בהם העולם דהיינו המאמר א' שיכול להבראות כו'.

שכן "בה"א בראם": חמשת מוצאות הפה, ו"ברוח פיו כל צבאם" — זהו המקור והמוצא של עשרת המאמרות שבהם נברא העולם, כלומר המאמר האחד שבו יכול היה העולם להיבראות וכו'.

3 וענין הה' הוא לפי שהוא אתא קלילא דלית ביה מששא שהוא הארה בעלמא היוצאת מהבל הלב לפה להיות מקור הדבור שההארה ההיא אינה נוגעת לעצמיות ומהות הנפש

ופירוש הה"א הוא שהיא "אות קלה שאין בה ממש", שכן היא הארה בלבד היוצאת מהבל הלב אל הפה, ונעשית מקור לדיבור; והארה זו אינה נוגעת בעצמותה ובמהותה של הנפש,

רק כח ההתפשטות ממנה שנמשך מבחי' חיצונית בלבד שאין זו המשכת פנימי' [פנימיות / פנימית] הנפש, וכך עד"מ החיות הנמשך להיות בריאות והתהוות העולמות מאין ליש ולהיות ממכ"ע [ממלא כל עלמין] וסובב כל עלמין אינו

אלא היא רק כוח ההתפשטות ממנה, הנמשך מבחינת חיצונית בלבד, ואין זו המשכה מפנימיות הנפש. וכך, בדרך משל, החיות הנמשכת כדי לברוא ולהוות את העולמות מאין ליש, ולהיות ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, אינה

אלא זיו והארה מבחי' חיצונית דהיינו מבחי' מלכותו ית' שאינה אלא התפשטות לזולתו כו' שאין מלך בלא עם כו'

אלא זיו והארה מבחינת חיצונית, כלומר מבחינת מלכותו יתברך, שאינה אלא התפשטות אל מה שמחוץ לו וכו', שהרי אין מלך בלא עם וכו',

כמ"ש במ"א, והארה והמשכה זו בכנס"י [בכנסת ישראל] מקור נשמות להיות להם אש והתלהבות להתלהב ולהתלהט ברשפי אש ותשוקה ליבטל וליכלל באור א"ס ב"ה נקרא אשה אש

כמו שנתבאר במקום אחר. והארה והמשכה זו בכנסת ישראל, מקור הנשמות, כדי שיהיו להן אש והתלהבות, להתלהט ולבעור ברשפי אש ובתשוקה להתבטל ולהיכלל באור אין סוף ברוך הוא, נקראת "אשה" — "אש ה"א".

ה' וכמ"ש ואל אישך תשוקתך וכתוב נר הוי' נשמת אדם שהנשמה קרויה נר כנר הדולק ממטה למעלה בטבע תולדתה וכשלהבת העולה מאליה קודם בואה לעוה"ז להתלבש בגוף הגשמי

ה"א. וכמו שכתוב: "ואל אישך תשוקתך", ונאמר: "נר הוי' נשמת אדם", שכן הנשמה נקראת נר, כנר הדולק מטה למעלה מכוח טבעו, וכשלהבת העולה מאליה, קודם בואה לעולם הזה להתלבש בגוף הגשמי;

וגם אח"כ כל הבא למלא את ידו ולבו לה' הרי בכח נפשו לעורר את האהבה כו' כמ"ש בס"ב [בספר של בינונים]:

וגם לאחר מכן, כל הבא למלא את ידו ולבו לה' — בכוח נפשו לעורר את האהבה וכו', כמו שמבואר בספר של בינונים (התניא).

4 אך להבין מאחר שהחיות נמשך להיות נבראים מאין ליש שהם בחי' עם עוממות נפרדים מאין יהי' [יהיה] להם הכח להיות להם בחי' ביטול והתכללות בבחי' א"ס כו',

אך יש להבין: מאחר שהחיות נמשכת כדי שיהיו נבראים, הנוצרים מאין ליש והם בבחינת "עם" — עוממות, נפרדים — מניין יהיה להם הכוח להגיע לביטול ולהיכללות באין סוף וכו'?

הנה ע"ז אמר הכתוב כי מאיש לוקחה זאת איש אש יו"ד כי יו"ד הוא בחי' חכמה עילאה שהיו"ד היא נקודה קטנה, וכך החכמה היא

על כך אמר הכתוב: "כי מאיש לוקחה זאת". "איש" הוא אש יו"ד, שכן היו"ד היא בחינת חכמה עילאה: היו"ד היא נקודה קטנה, וכך גם החכמה היא

רק בחי' ברק המבריק במוח קודם שבאה לידי בינה והשגה בהתגלות המוח שהבינה הוא הרחבת הדעת והתרחבות המוח בדרך ארוכה ורחבה, וכך

רק בחינת ברק המבריק במוח, קודם שהוא בא לידי בינה והשגה, בהתגלות המוח; שכן בינה היא הרחבת הדעת והתרחבות המוח לאורך ולרוחב. וכך,

עד"מ בינה עלאה הוא עולם התענוג לנשמות שמתענגין ונהנין בהשכלתם והשגתם באור א"ס ב"ה והשגה זו נקרא בשם יש כמ"ש להנחיל אוהבי יש ונק' ג"ע [גן עדן],

על דרך משל, בינה עילאה היא עולם התענוג לנשמות, המתענגות ונהנות מהשכלתן ומהשגתן באור אין סוף ברוך הוא. השגה זו נקראת "יש", ככתוב: "להנחיל אוהבי יש", והיא נקראת גן עדן.

אבל החכמה מאין כו' הוא בחי' עדן מקור התענוג כמו שאין תענוג נגלה בחכמה כשעדיין מבריק במוח קודם שמתגלה בבינה והשגה שאז מתגלה התענוג משא"כ בחכמה עדיין התענוג הוא במקורו בהעלם כי החכמה מאין כו'

אבל "חכמה מאין" וכו' היא בחינת עדן, מקור התענוג. כמו שאין התענוג מתגלה בחכמה כשהיא עדיין מבריקה במוח, קודם שהיא מתגלה בבינה ובהשגה — שאז התענוג מתגלה — ואילו בחכמה התענוג עדיין נמצא במקורו, בהעלם. שכן "חכמה מאין" וכו'

הוא בחי' ביטול ממש באור א"ס ב"ה, ובחכמה יסד ארץ להיות נמשך בחי' ביטול במקור ושרש נש"י [נשמות ישראל] ומשם יפרד ומתחלק לס"ר נש"י [נשמות ישראל] שהם שרשי הנשמות ובהם ענפים כו'

היא בחינת ביטול ממש באור אין סוף ברוך הוא. ו"בחכמה יסד ארץ" — כדי שבחינת הביטול תימשך במקור ובשרש של נשמות ישראל, ומשם תיפרד ותתחלק לשישים ריבוא נשמות ישראל, שהן שורשי הנשמות ובהן ענפים וכו',

להמשיך בהם ג"כ בחי' ביטול ולהיות להם ביטול היש בבחי' אשה ונר, וזהו נר הוי' פי' שנמשך מבחי' הוי' להיות הנשמה בבחי' נר.

כדי להמשיך גם בהן בחינת ביטול, ושיהיה להן ביטול היש, בבחינת אישה ונר. וזהו "נר הוי'": כלומר, מבחינת הוי' נמשך שהנשמה תהיה בבחינת נר.

אך כיצד תהיה המשכת חכמה עילאה בבחי' גילוי למטה הנה הוא עד"מ כמו טפה ממוח הזכר שמוכרחת להתפשט תחלה בכל האברים כו',

אך כיצד תימשך חכמה עילאה בגילוי למטה? הנה זה על דרך משל כטיפה ממוח הזכר, שמוכרחת להתפשט תחילה בכל האיברים וכו',

כך צ"ל התפשטות והמשכת החכמה ע"י רמ"ח אברין דמלכא שהם רמ"ח מצות שהמצות הם כלים לאור א"ס ב"ה המלוכש בהם.

לכן חייבת להיות התפשטות והמשכה של חכמה באמצעות רמ"ח איברי המלך, שהם רמ"ח המצוות; שהרי המצוות הן כלים לאור אין סוף ברוך הוא המלוכש בהן,

כמו האברים שהם כלים לנשמה ורוח החיים המתפשט בהם והמצוות הן הן שממשיכות בחי' חכמה עילאה בחי' ביטול לכללות נש"י [נשמות ישראל] שתהיינה בבחי' אשה ונר בגימ' [בגימטריא] ר"ן [רבינו נסים]

כמו האיברים, שהם כלים לנשמה ולרוח החיים המתפשטת בהם. המצוות עצמן הן שממשיכות את בחינת החכמה העליונה, בחינת הביטול, לכללות נשמות ישראל, כדי שיהיו בבחינת אישה ונר, [כאשר] נר עולה בגימטריה ר"ן.

והיינו כמ"ש בזהר פ' תרומה דקס"ו ע"ב כי בחי' רמ"ח מצות הנמשכות למטה הן נמשכות ע"י ב' בחי' ימין ושמאל שמאלו תחת לראשי וימינו תחבנקי

והיינו כמו שכתוב בזהר, פרשת תרומה, דף קס"ו ע"ב: שרמ"ח המצוות הנמשכות למטה נמשכות באמצעות שתי בחינות, ימין ושמאל: "שמאלו תחת לראשי וימינו תחבנקי".

כי ההשפעה והמשכת אור א"ס ב"ה שנמשך למטה הוא בחי' חסד ומים שיורדים ממקום גבוה כו'.

כי ההשפעה והמשכת אור אין סוף ברוך הוא הנמשך למטה היא בחינת חסד ומים, היורדים ממקום גבוה וכו'.

אך אם היתה ההמשכה נמשכת להיות למטה כמו שהיא למעלה לא היו העולמות בבחי' יש

אבל אילו הייתה ההמשכה נמשכת למטה כפי שהיא למעלה, העולמות לא היו בבחינת יש

ודבר נפרד כלל וצ"ל בחי' צמצום שיהיה בבחי' יש ואעפ"כ [ואף על פי כן] יהיה נמשך להם ביטול דהיינו שהביטול יהיה מן היש ודבר נפרד דייקא כו' וכמ"ש במ"א.

ודבר נפרד כלל. לכן צריכה להיות בחינת צמצום, כדי שיהיו בבחינת יש, ואף על פי כן יימשך אליהם ביטול; כלומר, שהביטול יהיה דווקא מן היש ומן הדבר הנפרד וכו', וכמו שנתבאר במקום אחר.

[ועיין מ"ש בפ' מקץ סד"ה המגביהי לשבת פי' המגביה י' הוא יו"ד שבה"א [שבית הלל אומרים] שהדל"ת

הוא בחי' דלית ליה מגרמיה כלום נעשה ה' ע"י היו"ד שבתוכה

[ועיינו במה שכתוב בפרשת מקץ, בסוף המאמר המתחיל "המגביהי לשבת": פירושו "המגביה י"י" — ה"י שבתוך ה'ה'; שכן הדי', שהיא בחינת "דלית ליה מגרמיה כלום", נעשית ה' באמצעות ה"י שבתוכה;

והיינו בחיי המצוה שמצדק נעשה צדקה כו' ע"ש. נמצא ע"י המצוה נמשך היו"ד בתוך הדלי"ת להיות נעשה ה'.

וזהו בחינת המצווה, שעל ידה נעשית מצדק צדקה וכו'; עיינו שם. נמצא, שעל ידי המצווה נמשכת ה"י לתוך הדי', והיא נעשית ה'.

5 וזהו ממש כענין המבואר כאן שהמצות הן הן שממשיכות בחי' חכמה עילאה בחי' אש יו"ד לכני"י [לכנסת ישראל] שתהיינה בבחי' אש ה' כו',

וזהו ממש כענין המבואר כאן: המצוות הן שממשיכות לכנסת ישראל את בחינת החכמה העליונה, בחינת אש יו"ד, כדי שתהיה בבחינת אש ה' וכו'.

וזהו [וזהו שכתוב] במדרש שיר השירים ע"פ סמכוני באשיות בשתי אשיות ובת"ז [ובתיקוני זהר] פי' תרין אשין אשא חיוורא ואשא סומקא ובתיקון ס"ד פי' באשיות איש ואשה והכוונה הכל א' דהיינו בחי' אש יו"ד ואש ה' הנ"ל]:

וזהו שאמרו במדרש על הפסוק "סמכוני באשיות": "בשתי אשיות"; ובתיקוני זוהר פירשו: "שתי אשיות, אש לבנה ואש אדומה"; ובתיקון ס"ד פירשו "באשיות" — "איש ואשה". והכוונה בכול היא אחת, כלומר בחינת אש יו"ד ואש ה' הנזכרות לעיל.]

6 ב אך הנה הארה והמשכה זו אשר בבחי' חכמה עילאה להמשיך בבחי' ביטול למטה בעולמות הנבראים הוא מאיר ונמשך מלמעלה מאור א"ס ב"ה שלמעלה מעלה מן החכמה

2. אולם הארה והמשכה זו, שבבחינת חכמה עילאה, כדי להמשיך ביטול למטה בעולמות הנבראים, מאירה ונמשכת מלמעלה, מאור אין סוף ברוך הוא, שלמעלה הרבה מעל החכמה.

כי הנה להיות גילוי אור א"ס ב"ה בחכמה, הגם דאיהו חכים ולא בחכמה ידיעא כו'

כי כדי שתהיה התגלות של אור אין סוף ברוך הוא בחכמה — אף ש"הוא חכם ולא בחכמה ידועה" וכו' —

מ"מ להיות גילוי אפי' [אפילו] בבחי' זו שיהא שייך לקרוא בשם חכים כלל הרי א"ס ב"ה כשמו כן הוא אין לו סוף ואין לו כו' והוא רם ונשא כו'

בכל זאת, כדי שתהיה התגלות אפילו בבחינה זו, כך שיהיה שייך כלל לכנות [אותו] בשם "חכם" — הרי אין סוף ברוך הוא הוא כשמו: אין לו סוף ואין לו וכו', והוא רם ונישא וכו' —

אלא המשכה זו להיות גילוי זה הוא נקרא עד"מ בשם שערות שכמו למשל שערות הראש שהן ממותרות מוחין שיניקתם ואחיותן במוחין שבראש ואעפ"כ [ואף על פי כן] אין עיקר החיות שבמוחין נמשך בהן

אלא שהמשכה זו, המאפשרת את ההתגלות, נקראת דרך משל "שערות". למשל, שערות הראש באות ממותרות המוח; יניקתן ואחיותן הן במוח שבראש, ואף על פי כן עיקר החיות שבמוח אינו נמשך בהן,

שהרי אם חותכין אותן לא יכאב כלל אלא המשכה זו ממותרות המוחין שאינם נוגע לעצמיות ומהות החיות ואף גם זאת אינה

שהרי אם גוזזים אותן אין מרגישים כאב כלל. אלא שזו המשכה ממותרות המוח, שאינה נוגעת לעצם ומהות החיות; וגם זו אינה אלא

אלא הארה מועטת ומצומצמת דרך חלל השערה כו', כך הארה והמשכה זו להיות גילוי אור א"ס ב"ה בחכמה הוא בבחי' שערות שאין לה ערך ויחוס

הארה מועטה ומצומצמת העוברת דרך החלל שבשערה וכו'. כך גם הארה והמשכה זו, המאפשרת לאור אין סוף ברוך הוא להתגלות בחכמה, היא בבחינת שערות, שאין לה ערך ויחס

לעצמיות ומהות אור א"ס ב"ה וזו היא הסיבה הגורמת להתחלקות ההשפעה וההמשכה בריבוי התחלקות לעולמות אין מספר וכולם אין דומין זה לזה שכל אחד ואחד מובדל מחבירו

לעצם ומהות אור אין סוף ברוך הוא. וזה הגורם לחלוקת ההשפעה וההמשכה לחלקים רבים, לעולמות שאין להם מספר, שאף אחד מהם אינו דומה לאחר, וכל אחד מובדל מחברו.

והיינו מפני הבדל השגתם באור א"ס ב"ה הנמשך להם שאין השגת אי דומה לחבירו ולכן נקי שכליים נבדלים שאין הבדלם והתחלקותם

והיינו משום שיש הבדל בהשגתם את אור אין סוף ברוך הוא הנמשך אליהם, שהרי השגתו של האחד אינה דומה להשגת חברו. לכן הם נקראים "שכלים נבדלים", כי ההבדל והחלוקה ביניהם אינם אלא

אלא בבחי' שכלם והשגתם [דבלא"ה [דבלאו הכי] לא שייך בהם פירוד שאינו אלא בגשמיות שתופס מקום] שאין אי דומה לחבירו וכן בכל העולמות מעולם ועד עולם כו'

אלא בשכלם ובהשגתם [שכן אחרת לא שייך בהם פירוד, שאינו קיים אלא בגשמיות שתופסת מקום], בכך שאחד אינו דומה לחברו; וכך בכל העולמות, מעולם לעולם וכו'.

ומשם נמשך בחי' ביטול שהוא המשכת השגת אור אי"ס ב"ה גם בעולמות הנבראים לכל חד וחד לפום שיעורא דיליה:

ומשם נמשכת בחינת הביטול, שהיא המשכת השגת אור אין סוף ברוך הוא גם בעולמות הנבראים, לכל אחד ואחד לפי מידתו.

7 וזהו והיה לכם לציצית וראיתם אותו דקאי על פתיל תכלת דלעיל מיניה בפסוק הקודם ותכלת עמרא הוא בחי' ושער רישיה כעמר נקא שהם בחי' שערות הנ"ל אלא

וזהו [פירוש] "והיה לכם לציצית וראיתם אותו": הכוונה היא לפתיל התכלת שהוזכר ממש לפני כן, בפסוק הקודם. ו"תכלת עמרא הוא" — תכלת היא צמר — והיא בחינת "ושער ראשו כעמר נקא", שהיא בחינת השערות שהוזכרו לעיל; אלא

שנצבע בגוון תכלת שכאשר נמשך למטה נעשה בחי' תכלת שהגוון ההוא הוא מנהורא תתאה הנאחזת בפתילה שכאשר מכלה איזה דבר גשמי הנאחז בו כמו פתילה או עצים משתנה הגוון לתכלת.

שהצמר נצבע בגוון תכלת: כשהוא נמשך למטה, הוא נעשה בחינת תכלת. גוון זה נובע מן האור התחתון (נהורא תתאה), האוחז בפתילה; כשהוא מכלה דבר גשמי שהוא נאחז בו, כגון פתילה או עצים, הגוון משתנה לתכלת.

8 וכך עד"מ אמרו תכלת דומה לים וים לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד בחי' מלכותו ית' שנק' ארץ אוכלת יושביה שמה שהעולמות מקבלים חיותם ממנה הוא ע"י ביטול והתכללות שמקבלים עליהם עול מלכות שמים ליבטל וליכלל במקורם.

וכך, בדרך משל, אמרו חכמים: "תכלת דומה לים, והים דומה לרקיע, והרקיע דומה לכיסא הכבוד" — בחינת מלכותו יתברך, הנקראת "ארץ אוכלת יושביה". שכן העולמות מקבלים ממנה את חיותם באמצעות ביטול והתכללות: הם מקבלים עליהם את עול מלכות שמים, כדי להתבטל ולהיכלל במקורם.

משא"כ בחי' נפרד וסט"א [וסטרא אחרא] אין נמשך לו חיות משם (ועיין ברכות נשא פ"ד [פרק י"ד / פרשה י"ד]. בנשיא השביעי דרנ"ז ע"ב. וחלק ליראיו תכלת שהוא מעין כבודו כו' ע"ש).

לעומת זאת, לבחינת הנפרד ולסטרא אחרא אין נמשכת משם חיות. (ועיינו במדרש רבה, נשא, פרק י"ד, אצל הנשיא השביעי, דף רנ"ז ע"ב: "וחלק ליראיו תכלת, שהוא מעין כבודו וכו'". עיינו שם.)

ומאחר שהעולמות הן נבראים בבחי' יש הי' [הרי זה] כמשל האור שנאחז בדבר גשמי וע"כ נקרא המשכה זו של התפשטות החיות מבחי' מלכותו ית' להחיות העולמות הנבראים מאין ליש בשם תכלת

ומכיוון שהעולמות נבראו בבחינת יש, הרי זה כמשל האור הנאחז בדבר גשמי. לכן המשכה זו, של התפשטות החיות מבחינת מלכותו יתברך כדי להחיות את העולמות שנבראו מאין ליש, נקראת בשם תכלת,

שהוא המשכת הביטול להיות היש בטל (וזהו דומה לכסא הכבוד כי כסא בחי' ביטול כמו שהכסא בטל לגבי היושב עליה).

שהיא המשכת הביטול, כדי שהיש יתבטל. (וזהו הטעם שהיא דומה לכיסא הכבוד: כיסא הוא בחינת ביטול, כשם שהכיסא בטל ביחס למי שיושב עליו.)

וכ"ז [וכל זה] נמשך מבחי' שערות בחי' עמרא ושער רישיה כעמר נקא שהוא המשכת אור א"ס ב"ה שלמעלה מעלה מהחכמה כו' כנ"ל:

וכל זה נמשך מבחינת השערות, בחינת צמר, "ושער ראשיה כעמר נקא"; וזהו המשכת אור אין סוף ברוך הוא, שלמעלה מעלה מחכמה וכו', כנזכר לעיל.

9 ג אך המשכה זו היא תלויה בעבודת ישראל למטה שהם הם הממשיכים באתערותא דלתתא ע"י מעשה המצות שעושין למטה מחמת שצווי המלך הוא, כך ע"י מעוררים אתערותא דלעילא שתהיה

3. אך המשכה זו תלויה בעבודתם של ישראל למטה: הם שממשיכים אותה באמצעות אתערותא דלתתא, על ידי קיום המצוות למטה משום שהן ציווי של המלך. כך הם מעוררים אתערותא דלעילא, שתהיה

המשכת אור א"ס ב"ה בבחי' שערות נמשך בבחי' חכמה לרמ"ח אברין דמלכא הן המצות שתהיינה כלים ואברים להתפשט ולהתלבש בהן בחי' חכמה עילאה כדי שבהן וע"י יומשך הגילוי למטה ותהיינה המצות משפיעות בחי' גילוי החכמה,

המשכה של אור אין סוף ברוך הוא בבחינת שערות, שתימשך בבחינת חכמה אל רמ"ח איברי המלך, שהם המצוות, כדי שיהיו כלים ואיברים שבהם תתפשט ותתלבש בחינת חכמה עילאה. כך, בהם ועל ידם, תימשך ההתגלות למטה, והמצוות יהיו משפיעות את גילוי החכמה.

וזהו וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אותם כלומר שתעשו את המצות להיותן בבחי' זכרים המשפיעים גילוי החכמה ובחי' הביטול להיות למטה ביטול היש כנ"ל.

וזהו [פירוש] "וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם": כלומר, שתעשו את המצוות בבחינת זכרים, המשפיעים את גילוי החכמה ואת בחינת הביטול, כך שלמטה יהיה ביטול היש, כנזכר לעיל.

אך ולא תתורו אחרי לבבכם אשר אתם זונים כו' זנות נק' בחי' התלהבות ורשפי אש זרה

אך "ולא תתורו אחרי לבבכם, אשר אתם זונים אחריהם" וגוי: זנות היא הכינוי לבחינת התלהבות ולהבות של אש זרה,

כמו זונה הלהוטה אחרי זרים וסרה מאחרי בעלה שכל הנאות הצריכות לאדם ליהנות מעוה"ז תהיינה בקרירות וכאלו כפאו כו'.

כמו אישה זונה הלהוטה אחר זרים וסרה מאחרי בעלה. [הכוונה היא] שכל ההנאות שאדם זקוק להן כדי ליהנות בעולם הזה יהיו בקרירות, וכאילו כפו אותו וגוי.

10 וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] תורתן קבע ומלאכתן עראי פי' עראי דרך עראי בעלמא בלי התלהטות והתלהבות וחמימות הלב כלל שלא לעשותו עיקר כו', וכשם שהזונה אסורה לבעלה כמ"ש איש

וכפי שאמרו חז"ל: "תורתן קבע ומלאכתן עראי". פירוש "עראי" הוא בדרך ארעי בלבד, בלי התלהבות, להט או חום הלב כלל, כדי שלא לעשות את המלאכה לעיקר וכו'. וכשם שהזונה אסורה לבעלה, כמו שכתוב: "איש"

כי תשטה כו' והיא נטמאה כו', כך מי שנמשך אחרי אש זרה אשר לא לה' בהבלי העולם ותענוגות בני אדם לא יכול להיות בחי' אשה אש ה' לקבל מאיש א"ש [אתי שפיר] יו"ד.

"כי תשטה וגוי' והיא נטמאה וגוי'" — כך מי שנמשך אחר אש זרה שאינה לה', בהבלי העולם ובתענוגות בני אדם, אינו יכול להיות בבחינת "אשה", אש ה"א, ולקבל מ"איש", אש יו"ד.

וכמ"ש ברבות בקהלת (דפ"ז [דפרק ז'] ע"א) ע"פ דברתי אני עם לבי הלב סוטה שנאמר אל ישט אל דרכיה לבך (במשלי ס"ז כ"ה) הלב זונה שנאמר ולא תתורו אחרי לבבכם כו' אשר אתם זונים אחריהם.

וכמו שכתוב במדרש רבה על קהלת (דף פ"ז ע"א), על הפסוק "דברתי אני עם לבי": "הלב סוטה, שנאמר: 'אל ישט אל דרכיה לבך' (משלי, פרק ז', פסוק כ"ה); הלב זונה, שנאמר: 'ולא תתורו אחרי לבבכם וגוי' אשר אתם זונים אחריהם".

וע"ז נאמר סור מרע ועשה טוב טוב זה האור, כלומר שכדי שיהיו מעשיו מאירים מאור א"ס ב"ה צ"ל תחלה סור מרע

ועל כך נאמר: "סור מרע ועשה טוב" — "טוב" זה האור. כלומר, כדי שמעשיו של אדם יאירו באור אין סוף, ברוך הוא, עליו לקיים תחילה "סור מרע",

ולא תתורו אחרי לבבכם, לבבכם דייקא שהלב הוא מיסוד האש ועיי' למען תזכרו שנהיה אנחנו בחי' זכרים המשפיעים [ובבחי' זו אמרו א"ת [אל תקרי] מורשה אלא מאורסה שהתורה היא בחי' כלה ומאורסה לנשיי [לנשמות ישראל] שהם בחי' דכר ומשפיע.

"ולא תתורו אחרי לבבכם" — "לבבכם" דווקא, שכן הלב הוא מיסוד האש. ועל ידי כך מתקיים "למען תזכרו": שנהיה אנחנו עצמנו בבחינת זכרים, המשפיעים. [ובבחינה זו אמרו: "אל תקרי מורשה אלא מאורסה", שכן התורה היא בבחינת כלה המאורסה לנשמות ישראל, שהן בבחינת זכר ומשפיע.]

11 וכן נאמר קדש ישראל לה' ראשית תבואתה שישראל הוא ראשית ומקור התורה וכמ"ש ע"פ יונתי כו'. וכך נאמר: "ישראל קודש להו', ראשית תבואתו" — ישראל הם הראשית והמקור של התורה, וכפי שמבואר על הפסוק "יונתי וגו'".

דהיינו שבכם ועל ידכם תהיינה המצות נקראים בשם כלים ואברים דמלכא להיות נמשך בהם אור א"ס ב"ה כי באתעדל"ת [באתערותא דלתתא] תליא אתערותא דלעילא. כלומר, בכם ועל ידכם ייקראו המצוות בשם "כלים" ו"אברי המלך", כדי שאור אין סוף ברוך הוא יימשך לתוכם; שכן באתערותא דלתתא תלויה אתערותא דלעילא.

12 וזהו ועשיתם אתם מעלה אני עליכם כאלו עשאוני והיינו עיי' ולא תתורו כי בעולמות הנפרדים מי שחושק לדבר א' ומתאוה אליו נעשה בחי' נוק' [נוקבא] שהוא מקבל לפי

וזהו [פירוש] "ועשיתם אותם" (אתם): "אני מעלה עליכם כאילו עשאוני". והיינו על ידי "ולא תתורו". כי בעולמות הנפרדים, מי שחושק בדבר כלשהו ומתאוה אליו נעשה בבחינת נוקבא, מקבל, משום

שהוא מקבל תענוג מאותו דבר שחושק, משא"כ בעולם היחוד עיי' שהוא בחי' אשה אש ה' נעשה בחי' דכר כי נעוץ סופן בתחלתן וסוף מעשה במחשבה תחלה.

שהוא מקבל תענוג מאותו דבר שהוא חושק בו. אבל בעולם היחוד, על ידי שהוא בבחינת אשה — אש ה' — הוא נעשה בבחינת דכר, כי "נעוץ סופן בתחילתן" ו"סוף מעשה במחשבה תחילה".

וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] ע"פ אחור וקדם צרתני אחור למעשה בראשית שבמע"ב [שבמעשה בראשית] הנה אדה"ר [אדם הראשון] (שהיה כלול מכל הנשמות)

וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה על הפסוק "אחור וקדם צרתני": "אחור למעשה בראשית". כי במעשה בראשית נברא אדם הראשון, שהיה כלול מכל הנשמות,

נברא במאמר אחרון מכל הנבראים שהוא מאמר נעשה אדם ואעפ"כ [ואף על פי כן] הוא בחי' קדם כי נשיי
[נשמות ישראל] עלו במחשבה וכמ"ש בראשית בשביל ישראל שנק' ראשית.

במאמר האחרון מכל הנבראים, והוא המאמר "נעשה אדם", ואף על פי כן הוא בבחינת "קדם", כי נשמות ישראל עלו
במחשבה. וכמו שנאמר: "בראשית" — בשביל ישראל שנקראו ראשית.

והייתם קדושים לאלקיכם. הנה קדוש בוי"ו היינו המשכת קדש העליון וג"פ [וגי פעמים] קדוש עד שהוי'
צבאות.

"והייתם קדושים לאלקיכם". הנה "קדוש" בוי"ו עניינו המשכת קדש העליון; ו"קדוש" נאמר שלוש פעמים, עד "הוי'
צבאות".

13 והמשכת קדושה זו היא בחי' שערות כנ"ל שזהו ענין קדושה כמ"ש גבי נזיר קדוש יהיה גדל פרע שער
ראשו והמשכת בחי' שערות הנ"ל הוא ע"י אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] כנ"ל.

והמשכת קדושה זו היא בחינת שערות, כפי שנאמר לעיל; זהו ענין הקדושה, כמו שכתוב אצל הנזיר: "קדוש יהיה,
גדל פרע שער ראשו". והמשכת בחינת השערות הנזכרת לעיל נעשית על ידי אתערותא דלתתא, כפי שנאמר לעיל.

וזהו והייתם קדושים שאתם תהיו ממשיכים קדושה זו לאלקיכם פי' לבחי' אלקות השורה בכם שהוא
בחי' מלכותו ית', וכמ"ש שום תשים עליך מלך כו'

וזהו [פירוש] "והייתם קדושים": שאתם תמשיכו קדושה זו "לאלקיכם", כלומר, לבחינת האלקות השורה בכם,
שהיא בחינת מלכותו יתברך; וכמו שכתוב: "שום תשים עליך מלך וגו'",

שהוא בחי' יחודא תתאה בחי' ביטול היש כמו ואנחנו כורעים ומשתחוים ומודים וכמו וצבא השמים לך
משתחוים, שאפילו בחי' ביטול שלהם נק' יש מי שבטל כו'.

שהיא בחינת יחודא תתאה, בחינת ביטול היש, כמו "ואנחנו כורעים ומשתחוים ומודים", וכמו "וצבא השמים לך
משתחוים"; שכן אפילו בחינת הביטול שלהם נקראת יש: יש מי שבטל וגו'.

משא"כ יחודא עילאה בחי' ביטול חכמה עילאה והחכמה מאין כו' ביטול ממש באור א"ס ב"ה שאינו
תופס מקום כלל באמת לאמיתו וכענין ונחנו מה כו':

לא כן יחודא עילאה, בחינת ביטול החכמה העליונה, ו"החכמה מאין וגו'": ביטול ממש באור אין סוף ברוך הוא,
שאינו תופס מקום כלל באמת לאמיתו, וכענין "ונחנו מה וגו'".

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/shelach/11

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק